

— Имамъ строга заповѣдь.

— Но супругътъ ми е боленъ на легло, безчувственъ. Кой ще остане въ къщата ми? . . . Ахъ! сичкытъ на напустыхъ, сичкы. . .

— Ще намѣрѣтъ много другари и другарки тамъ, дѣто ще вы заведемъ. Началството ще са погрижи и за безопасността на къщата ви.

И подиръ малко солдатытъ водѣхъ въ полицията гордата едно време аристократка.

Туй произшествіе станъ, когато Мацко са готвѣше да са жени за Юлія.

Госпожа Хрисодактилица са сяди и осажда на двадесетъ годишенъ затворъ. Името на Хрисодактытъ са похули за вынѣгы. Въ сѣщия день когато тя са осяди, осяди са на смъртъ и извѣстнытъ Ангели, слѣдъ като стоя три години подседимъ съ съучастника си Гайна, извѣстныя онзи бакалинъ.

Когато госпожа Хрисодактилица чу присѣдата да ѝ са чете, тя беше толкози изнурена нравственно, щото не ѝ направи никакво впечатленіе. Тя я изслуша съ стоическо хладнокрвие.

Малко дни подиръ туй тя не можаше вече да са назове жена съ здравъ умъ; тя бѣ вече изумѣла.

Сестрытъ на Милосердіето, които посѣщаватъ затворенытъ жены можихъ да сполучатъ милость за нея тъкмо въ деня, когато Мацко трѣгваше за Кримъ. И понеже старшата калугерка, която я зе подъ надзора си, отиваше въ Кримъ за да служи на раненытъ въ сраженіята, тя зе и освобождената съ себе си за да я пристоява за дуната си.

Когато трѣгваше параходътъ който гы носѣше, изумѣлата рече съ сълзы:

— Отивамы на войната. Тамъ много хора умиратъ. Желала быхъ и азъ да умрѣ. Но Боже мой! немамъ никого отъ милытъ ми да ми затвори очитѣ. . . .
